

ПЪРВА ГЛАВА

– Какво си избираш – да извървиш един километър върху парченца от „Лего“ или да ти направят татуировка от вътрешната страна на клепача?

– Тъп въпрос.

Оливър заваля думите от умора.

– Там е работата. Избери едното. Без да мислиш много.

Алтия прави всичко по силите си да го държи буден, докато стигнат до дома му. Прозорците са отворени, в колата вие яростен мартенски вятър и развява русата ѝ коса по лицето като войнствени крила. По радиото свирят пронизителните стонове на някакъв пънк рок. Тя надвиква музиката, докато Оливър се мъчи да държи очите си отворени, отпуснал глава назад на облегалката. Гласът ѝ, зимният студ и металическият ритъм на електрическите китари постепенно отслабват; той се унася.

Мисли си за нежната кожа на петите си и потръпва. Един километър е дълго разстояние.

– Татуировката. Избирам татуировката.

Бързането на Алтия няма да промени хода на събитията, но тя кара така, сякаш има значение, и стиснала решително зъби, профучава на жълто.

– Почти стигнахме.

– Остави ме да спя – казва той. – Шшт.

– Не ми шъткай.

– Обичаш да ти шъткам.

Все едно. Ще заспи след минути, където и да се намира.

Би предпочел да си е вкъщи в леглото, но има и по-лоши варианти от пътническата седалка в камрито на най-добрата си приятелка. Преди час се гътна в лабораторията по химия в опасна близост до една бунзенова горелка.

– Много съм уморен.

– Знам.

– Ами ти? Кое би избрала? – пита той, като едва произнася думите с удебеления си, непокорен език.

– Татуировката. Очевидно.

Алтия натъртва на думите си, като изсвирва на шофьора отпред, който пълзи твърде бавно за нея по „Колидж Роуд“.

Оливър разкопчава джинсите си. Повдига се на седалката и се размърдва, за да ги свали до глезените си. Носи любимите си черешови боксерки и видът им за кратко я развеселява.

– Какво им е на панталоните? – пита Алтия.

– Опитвам се да отстраня препятствията.

– Да беше махнал първо обувките.

– Мамка му.

Поглежда крачолите си, събрани на петите на маратонките си, и задачата му се струва невъзможна. Рита немощно и краката му се оплитат в денима. Издава сподавен, нечлено-разделен звук на раздразнение.

– Остави – казва Алтия, – аз ще се погрижа, като стигнем.

За да ѝ угоди, Оливър се изправя, слага лакът на отворения прозорец и подпира глава на ръката си.

– И аз ще те питам нещо.

– Да чуем.

Тя намалява радиото, за да не му се налага да надвиква „Рокет фром дъ крип“.

– Какво ще избереш... – Главата му клюмва, но той бързо се сепва. – Какво ще избереш...

Алтия свива в тяхната пряка и волята му отслабва. Само след минута ще бъде под завивките и няма повече да се съпротивлява.

Тя го плясва по ръката.

– Оливър!

– Добре, добре. – Вече спират на алеята. – Да убиеш кученце с голи ръце...

– Как, да го удушиш ли? – пита Алтия, докато изключва двигателя и разкопчава колана си.

– Все едно, да, или да го удавиш в кофа.

Оливър търси пипнешком закопчалката на колана си.

– Вече не ми харесва.

Тя заобикаля колата, застава от неговата страна и прикляка до отворената врата. Пресяга се под свалените джинси, развързва обувките му и ги сваля внимателно от краката му. Сега и панталоните се изхлузват без затруднение.

– Добре – казва тя и го потупва по глезена.

Оливър слиза от колата по чорапи и бельо, с раница върху черния си термосуичър. Залита и Алтия го прихваща през кръста за опора.

– Да запомним този костюм – казва тя. – Печели по всички точки. Макар че по-скоро е за пролетната колекция.

Качват се на верандата, Оливър търси ключовете си. От другата страна на улицата престарялата съседка мисис Паркър в син кариран пеньоар мете тротоара и с неприкрит интерес наблюдава голите му крака. Ръката му се огъва пред ключалката; погледът му се замъглява; чува стърженето на метал по олющената бяла боя на вратата.

– Зяпа ли ме?

– Хич да не ти пука за тая любопитна кучка. – Алтия внимателно взима ключовете и отваря. – А каква е другата възможност? Освен кученцето?

Качват се заедно по стълбите; вече се е отпуснал тежко върху нея и тя го води към стаята. Отмята завивките и го слага в леглото. Той усеща меките чаршафи по голите си крака. Когато бяха деца с бархетни пижами, лежаха под одеялата в тъмното и търкаха колене в тях, за да видят зелените искри

от статичното електричество. Той сгушва глава във възглавницата.

– Или да застреляш случаен човек със снайпер от мила разстояние? – довършва той.

– Това ли са двете възможности? Да удавя кученце или да застрелям непознат, когото не виждам?

Той усеща тежестта ѝ на леглото до себе си, хладната ѝ ръка на пламналото си лице, докато тя размишлява над хипотетичния въпрос. Гласът ѝ е развеселен, но вече се отдавачава.

– Аха. Кое ще избереш ...

Не успява дори да завърши изречението. Когато се събуди – когато и да е това – ще се чувства така, сякаш изведнъж е прескочил от този момент към онзи. И ще го обхване паника, че е пропуснал нещо важно – изпит, рожден ден, мач, в който е трябвало да играе. Нещо не е наред, нещо със сигурност не е наред, защото не трябваше да се случва отново, а ето че точно това става; и той се чуди дали не трябва да се съпротивлява по-ожесточено, но е твърде уморен и е толкова приятно в леглото. Понякога нищо не е така хубаво, както да се предаде, виновното облекчение да се слее със здравословна доза от непукизъм; иска му се да каже на Алтия да не се тревожи, защото всеки има нужда от един порок и това може да бъде неговият.

– Ще ти кажа, когато се събудиш. Мисли си за това – прошепва тя и той потъва в сън.

Алтия остава. Гледа, легнала по гръб, как съзвездието от пластмасови звездички постепенно засявя, докато остатъците от дневна светлина се изцеждат и познатите черти на стаята на Оливър потъват в мрак. Миниатюрният телевизор е кацнал на надраскания дървен шкаф, антената стърчи отгоре с ръце на хълбоците, а долу зловещо свети червената лампичка на видеото. Импровизираното бюро е подарък от

нея за последния му рожден ден – парче шперплат, покрито с колаж от обложките на любимите му албуми и подпряно на две магарета, които беше свила от един строеж в града. На огромното корково табло са забодени много билети от филми и концерти, откъснати листа от скицника на Алтия и снимки на тях двамата. Беше запомнила всички надписи на снимките: на шест години, под елхата в нейната къща, мъничък Оливър, опасан с коледни лампички; на девет години, Оливър гордо показва гипса на счупената си ръка, а Алтия завистливо се цупи в ъгълчето на рамката; на дванайсет години, Алтия с розови боксови ръкавици, а Оливър се е свил и крие лицето си; на четиринайсет години на верандата на Алтия първата сутрин от гимназията, тя изглежда нещастна, а Оливър – странно въодушевен; на шестнайсет години, пияни на купон за Хелоуин, облечени като Сид и Нанси, крещат нещо срещу фотоапарата.

Ако беше останал буден още пет секунди, щеше да му отговори на въпроса, макар той сигурно вече да знаеше, че би пощадила кученцето. Бяха най-добри приятели вече десет години и трудно можеха да се изненадат един друг. Мълчаливите цифри на електронния часовник се сменят, минават с минута напред. Алтия брои колкото може по-равномерно до шейсет – един банан, два банана – но пак стига първа и трябва да пропълзят още няколко секунди, за да признае часовникът, че е настъпила следващата минута. Колко ли още ще минат, докато той се събуди? Предния път бяха две седмици. Адски много банани.

Минава ден, още един и още един. Всяка сутрин на път за училище с колата, Алтия намалява пред къщата на Оливър – не че очаква да го види, но се надява. Вечер не може да заспи, в училище не може да държи очите си отворени въпреки термоса с кафе, който я следва навсякъде. Един от учителите я закача, задето е задрямала в час, и пита да не би да е прих-

ванала болестта на Оливър. Съучениците ѝ прихват, а тя се свива на мястото си, умряла от ужас, че е станала център на вниманието. В обедната почивка хапва в колата си, изтегната на задната седалка, облегната на вратата, все едно лежи на дивана в сутерена, но вместо в телевизора, гледа през прозореца. Никой не идва да я потърси. Не че няма други приятели, но те са по-скоро на Оливър, отколкото нейни. Вътрешно си мисли колко нечестно е този, който може да се справи по-добре без другия, да е същият, на когото никога не се налага да го прави.

След училище се прибира вкъщи и прави лимонов кекс, защото готвенето ангажира ума ѝ, изисква вършенето на много неща наведнъж, което най-после ѝ позволява да се отпусне. Вечер прави невдъхновени опити да учи по математика и химия, като влага минимума от усилия, с които може да постигне желания резултат, после избутва учебниците и взема скицника. Сред музиката и миризмата на прясно подострени моливи тя изключва онази част от мозъка си, която още си представя Оливър заспал. Решена да докаже, че все пак може да се забавлява, тя рисува усърдно, докато не се увери, че е изгубила представа за времето, а страниците са изпълнени с динозаврите, които често вижда насън.

И преди са се разделяли, но сега е различно. Не е както когато насила я изпращаха при майка ѝ във Филадельфия или Чикаго, или Денвър, или някое от всичките места, на които Алис бе живяла след Уилмингтън – придвижваше се стабилно на запад, като чума, плъзваща бавно през страната. И тогава Оливър ѝ липсваше – свирепо, по детски; липсваша ѝ номерата и игрите, и спокойната близост, особено в света на Алис, където вечно имаше ново гадже, с което трябваше да се запознае, нови приятели, пред които трябваше да се покаже, ново хоби или страст, на която Алтия трябваше да се възхищава.

Нещо се промени през октомври, когато баща ѝ, Гарт, замина на конференция извън града и Алтия, по настояване на

Оливър, спретна бирено парти въщи – нескопосан опит от негова страна да я социализира. Той цял ден опакова дреболиите на Гарт и ги прибира на тавана; после навиха персийските килими и ги завлякоха в спалнята. Решиха, че номерът е да измислят нещо, с което да държат всички на двора, вместо да обикалят из къщата и да се чудят какво да откраднат или унищожат. Поради което накрая напълниха един евтин детски басейн с желе и превърнаха поредния бирен купон в турнир по кеч. Много момичета бяха повече от готови да се съблекат по бельо и да се омажат с черешовата слуз. Алтия с удоволствие си пиеше гадната бира отстрани и се оплакваше, че не им е хрумвало да им взимат пари. Колкото и да пиеше и да я убеждаваха, нямаше начин да влезе и тя там; докато Оливър не я попита наистина ли се страхува от шепа пияни аматьори. Това реши въпроса. Тя събу само джапанките си, нагази в басейна и ги предизвика. Час по-късно никой не беше успял да я надвие. Когато свърши, Оливър скочи вътре и започна да я гъделичка; двамата се запискаха под звездното южно небе. Телата им се оплетоха, дрехите им бяха мокри и лепкави, от тях се стичаше желатин с аромат на твърде сладко лекарство против кашлица.

Изведнъж се появиха облаци. Присветна мълния, някой каза: „О, мам...“, но гласът му беше заглушен от гръмотевицата. После плисна дъжд и всички се втурнаха в къщата, включително десетина момичета по бикини и сутиени, целите в желе, които щяха да оставят черешови стъпки навсякъде; момичета, които щяха да седнат на мебелите и да се избършат с монограмните кърпи на Гарт, докато накрая къщата заприлича на сцена на масово убийство. Алтия и Оливър останаха в басейна, под дъжда, разтърсвани от гръмотевиците. Тя беше изпила само две бири, но се държеше като по-пияна, отколкото беше, за прикритие, защото докато гледаше розовите струйки по слепоочията и китките му, тя осъзна нещо смразяващо: искаше ѝ се да я целуне.